
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

AMI SZÁMÍT

Gal 6,11-18

2019. MÁJUS 12.

IGEHIRDETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 142. zsoltár

Imádkozunk. Köszönjük mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által azt a boldog reménységet és bizalmat, hogy minden időben Hozzád jöhetünk nyomorult állapotunkban, magunkra maradottságunkban, küzdelmeinkben, betegségeinkben és gyászunkban is. Akkor is, amikor senki nem érdeklődik felőlünk, akkor is, amikor csapdákat állítottak nekünk, akkor is, amikor azt tapasztaljuk, hogy mindenki külön-külön is hatalmasabb és erősebb, mint mi vagyunk, és úgy tűnik, vége az életünknek. Köszönjük, hogy meghívsz és kegyelmesen fogadsz, megszabadítasz és bőségesen megáldasz. Magasztalunk és dicsőítünk ezért. Különösen azért tesszük ezt, mert tudjuk önmagunkról, hogy gyakran föllázdadtunk ellened, nem töltöttük be szeretted törvényét, kétségkedtünk és hitetlenül éltünk, megszegve minden szent parancsodat. Te mégis Jézus Krisztus által irgalmas és kegyelmes vagy. Most is azt kérjük, töltsd be szívünket Lelkeddel, áldj meg bennünket Igéd világosságával, buzdíts bennünket szent életre, Nevednek dicsőítésére. Szabadítónkért, Krisztusunkért kérünk, hallgasd meg könyörgésünket. Ámen

Textus: Látjátok, mekkora betűkkel írok néktek a saját kezemmel! Akik testre szépek szeretnének lenni, azok kényszerítenek titeket a körülmetélkedésre; csak azért, hogy a Krisztus keresztyéért ne üldöztessenek. Mert magok a körülmetélkedettek sem tartják meg a törvényt; hanem azért akarják, hogy ti körülmetélkedjétek, hogy a ti testetekkel dicsekedjenek. Nékem pedig ne legyen másban dicsekedésem, hanem a mi Urunk Jézus Krisztus keresztyében, aki által nékem megfeszítettett a világ, és én is a világnak. Mert Krisztus Jézusban sem a körülmetélkedés, sem a körülmetéletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés. És akik e szabály szerint élnek, békesség és irgalmasság azokon, és az Istennek Izráélén. Ennek utána senki nékem bántásomra ne legyen; mert én az Úr Jézusnak bélyegeit hordozom az én testemben. A mi Urunk Jézus Krisztusnak kegyelme legyen a ti lelketekkel atyámfiai! Ámen. (Galata levél 6,11-18)

Szeretett Gyülekezet, Kedves Testvérek! Akik számítógépen leveleznek, nyilván tudják, hogy egy okos segédprogram megírt elküldése előtt kérdést tesz fel: biztos el akarja küldeni? S van tíz másodpercünk, hogy igennel vagy nemmel válaszoljunk. Az egész nyilván abból a tapasztalatból táplálkozik, hogy a kapkodva vagy dühösen megírt üzenetet vagy levelet, ha már elküldtük, nem lehet visszahívni. És ha hibáztunk, máris baj van. Régen, amikor még borítékba tettük a levelet, lenyálaztuk a borítékot, ráragasztottunk a bélyeget és elvittük a postaládáig, ez alatt lehetett gondolkodni, hogy valóban elküldjük-e vagy sem. Ha pedig a postán sorba is kellett állni, akkor negyedóránk, félóránk is volt elgondolkodni azon, hogy elküldjük-e a levelet? Mindezt hozom ezt ide, mert talán Pál apostolnak is lett volna ideje, a Galata levelet megírván, elgondolkodni azon, hogy elküldje-e vagy sem, hiszen a levél megjegyzéséből kiderül, ez bizony gyorsan megírt levél lehetett. Azt mondja az apostol: látjátok, milyen nagy betűkkel írok nektek, saját kezemmel. A többi levéléről tudjuk, hogy azokat, régi világ szokása szerint, diktálta az apostol. Tehát megfontolhatta a mondandóját, vázlatot készíthetett, és még a legnagyobb ihletés közepette is lediktálta és ki is egészíthette a levelet. Például, a Római levél végén három záradék van. Ezt a levelet viszont ő maga írta, saját kezével, és valószínűleg – hogy jogi terminust mondjak – hirtelen felindulásból. A múlt alkalommal hallottunk arról, hogy mi volt az apostol felindulásának az oka, s talán ez magyarázza, hogy miért nem várt, míg leülepednek a gondolatai, hogy aztán szépen sorjában megírja a galatáknak, hogy mi a baj.

Múltkor hallottuk arról is, hogy úgy ír a galatáknak, mint egy édesanya. És milyen édesanya? Ha hallja, hogy baj van a gyerekekkel, lecsapja a fakanalat, hagyja, hogy odafőjön a leves, fut a gyerekért, hol kétségbeeséssel, hol haraggal, mert az édesanya tud is haraggal jönni, József Attilát idézzük: Érted haragszom, nem elened – mert baj van. Mikor Pál apostol meghallotta a Galata-gyülekezet felől, hogy rossz irányba mennek, baj van, otthagyják a kegyelmet, elveszítik az igazi életet, akkor mint egy édesanya, egészen drámaian ezt mondja nekik: fájdalommal szüllek újra benneteket, vajúdik velük és miattuk. Tovább az is bizonyítja, hogy gyorsan írta az apostol a levelet, mert, mint említettem, ennek a levélnek a végén nincsen záradék. Ha végig lapozzuk az apostol leveleit a legtöbb végére, a nagy mondanivalók után még odailleszt üzeneteket, utasításokat, áldásokat. Itt azonban ilyen nem találunk.

De akár kapkodva, sietve, a hagyományos levélformát felborítva írta az apostol a levelet, az bizonyos, hogy a Szentlélek ihlette ennek a levélnek a megírására. Persze, a körülmények, a viták, a rossz hírek, a bajok, az aggodalom, a sokféle nyomorúság is tudja az embert arra készíteni, hogy ha mást nem, legalább egy üzenetet küldjünk. Ám itt áll ez a mondat a 15. versben, és ma erről szeretnék szólni – Krisztus Jézusban sem a körülméletlenség, sem a körülméletlenség nem használ semmit, hanem az új teremtés –, ez a mondat számomra egyértelművé teszi, hogy Pál apostol gyorsan el akarta rendezni a kétségbeejtő dolgot, hanem a Szentlélek vezetése és ihletése kényszerítette arra, hogy apostol írószerszámot ragadjon, és nagybetűkkel, olvashatóan írni kezdjen, és mint egy édesanya, minden

aggodalmát elmondva, emlékeztesse a galatákat a lényegre. Mert ez a lényeg: sem a körülméltelkedés, sem a körülméltelenség nem használ semmit, hanem az új teremtés.

Mit jelent ez? Ez a Galata levél nagy témája, és ha kibontjuk, mi is egészen jól fogjuk érteni. A galaták Pál apostol prédikálására tértek meg, fogadták be az evangéliumot, ölelték magukhoz Krisztust, alakították gyülekezetet, kezdtek szent életben járni, és krisztusi szabályokat gyakorolni – például: egymás terhet hordozzátok, úgy töltsétek be a Krisztus törvényét, vagy: míg időnk van, tegyünk jót mindenkivel, kiváltképpen hitünk cselédeivel. Igen, ezek hatalmas nagy keresztyén erények. Oh, testvérek, ha mi a töredékét tudnánk ennek gyakorolni!! De aztán hallja az apostol, hogy megjelentek befurakodott atyafiak, akik rásröfoltak az apostol üzenetére. No igen, mondták, ti a Pál apostol szavára tértetek meg, ez nagyon jó! És hiszitek, hogy Jézus a megváltó, ez nagyon jó! És elkezdtek a szent életben élni, kitűnő! De még van egy apró hiba. Mert ami a hagyományt, a régi törvényt illeti, nos, ez a Pál – aki amúgy vagány ember – bizony slendrián ezekben a dolgokban. Ide-oda járkál, Krisztust prédikálja, még a filippi börtönört is megtérítette, aki pedig bilincsben tartotta, sőt Rómába is el akar menni, hogy a császárnak tegyen bizonyosságot; ez a Pál extravagáns figura, kétségtelen. De a nagy rohanásában néhány lényeges dolgról elfeledkezett, afféle Rátóti legény, előbb építette a tetőt, ami alá valami alapot is kéne már tenni, na mi majd megoldjuk. Tessék körülméltelkedni! Tessék a régi, ószövetségi rendbe bele igazodni! Ábrahám is körülméltelkedett, Mózes is körülméltelkedtek, szent Dávid próféta is körül volt metélve, az Úr Jézust is körülméltétek, hát akkor ti, hogy gondoljátok? Nos, ebből mérhetetlen nagy vita támadt, mert vád is támadt belőle, hogy kiüresíti a Krisztus követőinek reményét. Azt mondták: ha körül nem metélték Mózes rendtartása szerint, nem üdvözülhettek. (ApCsel 15,1) Pál azonban váltig azt mondta, hogy ennek így az egésznek semmi köze nincs ahhoz, amit Krisztus megszerzett, sőt éppenséggel eltávolít tőle. Ez a vita a galatai gyülekezetben is kirobbant.

De vannak más dimenziói is Pál szavának. Mindjárt első helyre hozom a hagyományt. Pontosabban hagyomány és szabadság. Vagy rend és szabadság. A hagyománynak kialakult rendszerei vannak. És aki azokon belül mozog, biztonságban van. De akkor mi van a szabadsággal? Ahogy elnézem magunkat, itt szinte mindenki – kivéve a 14 éves kor alattiakat – megvívta vagy éppen most vívja a kamaszember a nagy szabadságharcát. Egyszerű példákat mondok. Mi az, hogy este 9-re haza kell érni? - lázong a kamasz. Egyszer fél fülle hallottam, ahogy egy édesanya civakodott a kamasz gyerekével azon, hogy mikorra jöjjön haza. A kamasz odavágta édesanyjának: úgy tartasz engem, mint egy kutyát láncon! Persze, a kamaszok amúgy is nemes (nem-es) emberek, hiszen mindenre nemet mondanak, és sok-sok efféle nemesi oklevél van itt kiosztva közöttünk! Az idősebbek már mosolyogva nézik ezt, mondván, kicsikém, csak ugrabugrálj, lázadozzál, csak nagy bajba ne menjél, csak örök kárt ne csinálj magadnak, aztán majd benő a fejed lágya! De ez csak egy egyszerű példa. Ennél súlyosabb, amikor egy közösség a saját hagyományai közepette próbál tájékozódni, vagy éppenséggel azok ellenére veszi a szabadságot, hogy valami újat kezdjen. A szabadságban ugyanis mindig

benne van az igénye annak, hogy kezdjünk valami újat, hagyjuk el a régi pohos, dohos dolgokat. És amikor egy-egy társadalom, akár unalomból, akár szükségéből elhagyja a régi rendet és elkezd újat alakítani, azonnal jönnek a konzervatívok és tiltakoznak. De jönnek a liberalisták meg a haladók is, és mondják az ellenkezőjét, szemben a maradiakkal. Vita lesz, ütközésre ütközés, nagyon csúnya történetek tudnak ebből lenni.

Megélték ezt az első keresztyének is. Nem volt az kis dráma. Azt olvassuk az Apostolok cselekedeteiben, hogy Péter és János és apostoltársaik – pünkösöd után, a Lélek-ajándék után, a Krisztus teljes ismeretére való eljutás után is – minden nap felmentek a jeruzsálemi templomba imádkozni. Micsoda? – Buzgóbb templomjárók lettek, mint voltak egykor, és jobban kötötték magukat a templomhoz, amiről az Úr Jézus azt mondta, hogy leromboltatik? Mi ez? De aztán ott van Pál apostol, akiről az a hír terjed, hogy szolgálata nyomán sokan megtérnek Kis-Ázsiában a pogányok közül és az apostol megáldja őket csak úgy. Na, ez szép, de most már éljenek ők is keresztyén életet. Ott a templom, ott vannak a mózesi törvények és a szertartások, a körülmetélkedés és a hagyomány. De lám, Pál ezekről mindegyre azt mondja: ti ezekben immár szabadok vagytok. Élje bele magát mindenki ebbe a helyzetbe.

De hogy még közelebb hozzam ezt a kérdést, jelzem, hogy még a mi református egyházunkban is vannak ilyenfajta küzdelmek. Vannak régies dolgok és emlékek. Ki ne tudna szólni a református atyafiakról, akik röcöggetve nyúzzák a zsoldárt, meg poros református templomkarzatról – az egyikben be van vésve az én nevem is –, meg az unalmas prédikációkról, a kókadozó presbiterekről, meg arról, hogy ezenközben csak egyetlen élvezetem volt, hogy egy poloska mászott végig a karzaton, én meg szemlétem, hogy meddig jut el. Hát akkor jöjjön valami új! Nemrégiben – elnézést, hogy kipredikálom – egy lelkipásztor-társam egy szép nyári napon úrvacsorakor, leszelfizte magát, hogy ő farmernadrágban osztotta a szent jegyeket. No, aztán a fotót föltette a Facebookra, azzal, hogy itt az új! Na, mondtam magamban, csak az az egy baj ezzel az újjal, hogy az atyafi farmerja előkoptatott volt, vagy régiesnek vélhető. Mert az újjal is úgy vagyunk, hogy azért legyen rajta egy kis patina. Umberto Eco, az olasz tudós, ír közölt még az 1980-as években arról, hogy az újra vágyó ember, hogy tér vissza folyton a múltba. Ha élne még Umberto Eco és ma írná ezt az esszét, nyilván az lenne a címe, hogy: paleo. Nem az étkezésre gondolok, hanem arra a felfogásra, hogy ami régi, az a jó, és azért jó, mert régi. Ez egyfajta antikvárius lelkület, vagyis a réginek a szerelme. De van az újnak is szerelme, és ezek is össze szoktak csapni.

De ez a vita itt arról is, hogy Pál apostol félti a galaták szabadságát. Hamis atyafiak lopakodtak közéjük, hogy kikémleljék szabadságukat, és megkötözzék őket a törvény igájával. Rabság vagy szabadság? Még azt is ideveszem, hogy az apostol nem a gondolatszabadságról szól, s legkevésbé az úgynevezett vélemény szabadságról. Pál a lelkiismeret szabadságáról beszél. Ezt azért tartom ezt fontosnak hangsúlyozni, mert úgy veszem észre, hogy 2019-re mi magyarok is eljutottunk – hű, de gyorsan eljutottunk! – oda, ahova a nyugati féltekén élők már eljutottak, hogy ugyanis ezt a kettőt összekeverik. Pedig a lelkiismeret szabadsága egészen

más dolog, mint a véleménynyilvánítás szabadsága, mégha összefügg is a kettő, de mégsem ugyanaz. Az lenne a szabadság, hogy bármit elmondhatok, bárkinek az életébe beletrollkodhatok? Az lenne a szabadság, hogy - divatos szóval - az internetes influenszerek elárasztanak kereskedelmi ajánlataikkal? Szabadság az, testvérek, hogy mindenki elmondhatja, amit akar? S úgy tűnik, erről folyik a vita. Hogy elmondhatják-e a körülmételők és a ne körülmételők a véleményüket? Hogy elmondják-e a jeruzsálemi szigorú atyafiak, a tradíció-pártiak a nézeteiket, és elmondja-e Pál apostol is a magáét? A lelkiismeret-szabadság kvalifikált szabadság, ugyanis a keresztyén ember nem szabad ember, hanem megszabadított ember. Aki ezt elvétí, az semmit nem tud az evangéliumról. Nem szabad vagy, hanem Krisztus által megszabadított. Nem születsz szabadnak, tanítja Pál apostol, mert bűnnel terheltén születés, mert foglya vagy a szüleidtől, sorsodból, történelmedből, hagyományaidból megörökölt önmagadnak. És nem vagyunk szabadok Isten előtt, hogy mint gyermekek menjünk be Hozzá. Mi Isten előtt állva mindig könyörgőre fogjuk. Hol van a királyi gyermekek szabadsága, hogy szabad bejárásom van Istenhez? Abban találok ezt meg, hogy Jézus Krisztus keresztyén árán Isten minden bennünket terhelő vétket, bűnt, nyomorúságot, sorsot eltörölt.

Azt mondja Pál apostol a Kolossé levélben, hogy az adóslevelet – s ezt már mindenki érteni fogja –, az adóslevelet oda szögezték a keresztfához és ott az ellenük szóló vádat eltörölték. Akinek van vagy volt adóssága, és akinek van adósa, az tudja jól, micsoda rabság ez: tartozni, reménytelenül tartozni, egy egész élettel tartozni, úgy, hogy még az unokám is adós lesz. Nos, ez az adóslevél van tépve. És nem azért, mert szabadnak születünk, hanem mert valaki eltépte. Bár a modern alkotmányok azt mondják, hogy minden ember szabadnak születik – és bizonyos értelemben igen, elismerem ezt –, de Isten előtt, öröklét tekintetében, üdvösségválasztás tekintetében nem vagyunk szabadok. , Az nem én akaratom függvénye. Erről folyik a nagy vita és az apostol újra meg újra leszögezi, hogy a keresztyén ember megszabadított ember, Krisztus által megszabadított ember.

Ezért az apostol nem a véleményéért harcol. Nem arról van itt szó, hogy Pál a sok vélemény között a magáért is el akarja mondani, hogy majd demokratikusán, népszavazással eldöntsék, van-e Isten. Amikor a Chicago-i egyetemre jártam, egy világhírű professzor előadását hallgattam Kant etikájáról. Mikor véget ért a szemeszter, kiosztottak a diákoknak egy vélemény-lapot, amelyen afféle kérdések álltak: elég felkészültnek tartom-e a professzort? Ismeri-e kellőképpen az általa előadott tárgyat? Jaj, hát persze, én a kis csórá diák meg tudom ítélni ezt. Hát akkor miért nem én tanítom a professzort? Íme, a nagy vélemény szabadság. De az apostol a lelkiismeret szabadságáért küzd, a lelkiismeret pedig Isten előtt játszik, értsétek meg, testvérek! Egyébként is a lelkiismeretünk kényes jószág, tudjuk jól. Mikor megyünk a bűnbe, a lelkiismeretünk hallgat és alszik, aztán ha elkövtük a bűnt, a lelkiismeretünk jajong és nem hagy békén aludni. És miért nem fordítva van ez, miért nem vagyunk igazán szabadok, kérdi mondja az apostol, a szép szabály szerint élni? Mi a szép szabály: tegyetek jót mindenekkel, kiváltképpen hitűnk cselédeivel! Továbbá: egymás terhét hordozzátok, úgy töltsétek be a Krisztus törvényét. Miért nem vagyunk mi erre szabadok?

És végül, itt ez a nagy ellentét, amely úgy tűnik végigvonul az egész keresztyénység történetén: törvény vagy evangélium? Mi, protestánsok, lutheránusok, reformátusok, és a többiek váltig mondjuk, hogy ez volt a reformáció lényege, hogy ugyanis fölragyogott benne az örök Isten-igazság: nem a törvény cselekedeteiért, nem érdemekért, hanem kegyelemből ad nekünk Isten mindent. A kegyelem azt jelenti: a minden; kegyelemből van igazságunk, szabadságunk, boldogságunk, boldog életvárományunk, feltámadásunk és örök életünk.

De itt olyat mond az apostol, ami ezt is felülmúlja. Mert bár azzal, hogy így kezdi a mondatot: sem a körülmélttség, sem a körülméletlenség, abban beleérthetjük azt is, hogy sem a hagyomány, sem az újítás, sem a rend, sem a szabadság, sem a törvény, sem az evangélium nem számít, hanem az új. És ettől megszeppenünk. De nem erről beszél az apostol, mert amikor azt mondja, hogy csak az új teremtés számít, akkor az örökkévalóról beszél. Az Ószövetségben van egy szó, s elnézést kérek a gyülekezettől, ezt el kell mondjam héberül is, hogy mindenki értse, tehát van egy szó, amit csak Istennel kapcsolatban használ a Szentírás. Így kezdődik héberül: bárá. Kezdetben teremtette Isten az eget és a földet. *Teremtette* – ezt a szót az ószövetségben csak Istennel kapcsolatban használja a Biblia. Az ember alkot, csinál, fúr, farag, összeszerkeszt, egybetesz, de nem teremt. Mindig behunyom a szemem, mikor valakire azt mondják, hogy kreatív. Tényleg? A semmiből kreatív? Mondják, milyen kreatív ez a gyermek, milyen kreatív ez a művész! De csak alkot, a meglévőt összerakja, újat tud belőle kihozni, vagy éppen a régít újra megcsinálja. De egyedül az Isten teremt, ahogy Makkabeusok könyvében olvassuk, teremt a semmiből – creatio ex nihilo. Miért? – Mert ő az örökkévaló. És amikor Pál apostol azt mondja, hogy sem a körülmélttség sem a körülméletlenség nem számít, akkor a galatákat arra akarja eszméltetni, hogy félreértik az egész dolgot. Azt hiszik, hogy a réginek és az újnak a küzdelméről van szó, vagy a rendnek meg a szabadságnak a küzdelméről, vagy a hagyománynak meg az újításnak a küzdelméről, vagy a törvénynek meg az evangéliumnak a küzdelméről – ebben a harcban ők úgy állnak, hogy inkább ti a régi felé hajlanak. És Pál, aki utálja a paleot, mert neo, kétségsébe van esve, hogy galaták átmentek a másik térféltre. Mintha Pál apostol Fradi-vezér lenne, és a legjobb játékos a átigazolt volna a Videotonhoz! Erről van itt szó, kedves testvérek?

Nem erről van szó. Az apostol Isten Lelkétől ihletetten megmutatja, hogy sem a körülmélttség, sem a körülméletlenség – folytatom –, sem a hagyomány, sem az új, sem a rend, sem a szabadság, sem a törvény, sem az evangélium nem számít semmit, hanem csak az új teremtés, ami Istentől jön. És itt meg kell érteniük a galatáknak azt is, hogy a törvényt is Isten adta, és az evangéliumot is Isten adta; mert a körülmélttséget Isten rendelte el Ábrahámnak, és a körülmélttségtől való szabadítást is Isten ajándékozta Pál apostolnak; Isten adta a régi rendjét, a szertartásokat, amiket az ószövetségi templomban olyan szépen végrehajtottak és ezzel kiabrázolták a szabadító Krisztust, és Isten adta az újnak a boldog szabadságát és a kegyelem betöltését is. Mindegyiket Isten szerezte. Ezért mondja az apostol: Krisztus szerezte mindezt, mégpedig egy sajátos pillanatban és helyen, a kereszten. Így mondja az apostol: én nem akarok semmivel dicsekedni – sem azzal, hogy

hány lelket szereztem Galáciában, Kis-Ázsiában, és azzal sem, hogy annyira szabad volna, hogy szinte anarchistának tűnik. Ezekkel nem dicsekszik Pál, hanem oda vezet bennünket a kereszthez, ahol elhangzott az új teremtés szava. A régi teremtés szava ez, volt: legyen! Szólt Isten, legyen világosság, és lőn világosság. Jézus Krisztus szava a keresztben pedig az, hogy: elvégeztetett. Elvégeztetett az ember fölszabadítása bűnterhei alól, elvégeztetett az Istenhez vezető út megtisztítása és megnyitása, elvégeztetett az Istent és az embert elválasztó kárpit kettéhasadása, elvégeztetett és nincsen többé semmi, ami minket Istentől elválasztana. Elvégeztetett - ez az új teremtés kezdetet.

Ezért mondja Pál apostol olyan bátran, ugyanezzel a kifejezéssel a második Korinthusi levélben: a régiek elmúltak, minden újjá lett, mert aki Krisztusban van, az új teremtés. Ha tehát a szívünket és a lelkünket itt is, ott is az egyházunkban, a családjunkban, a társadalmunkban, a civilizációnkban valami kétség fogja elő, hogy választanunk kellene a régi vagy az új között, a törvény vagy a szabadság között, a hagyomány vagy az újítás között, vagy aközött, amit az apostol most ilyen szemléletes képpel fejez ki, körülméletlenség és körülméletlenség között, régi vallás és új vallás között, ha tehát valaki kétség előfog, nyissuk ki a fülünket és a szívünket, és halljuk azt a szót, ami az új teremtést kezdi, és teljességre is viszi, amit a mi Krisztusunk mond a keresztben: elvégeztetett. Így mondja az apostol: én Krisztus keresztje által maghaltam a világnak, az elmúlónak, és a világ is meghalt nekem, meghalt az elmúló, mert sem a régi, sem az új nem használ semmit, egyedül csak az Örökkévaló. Ámen

Imádkozzunk! Köszönjük, mennyei Atyánk a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, hogy elbocsátottad Őt, a mi közbejárónkat és üdvözítőnket, és köszönjük, hogy Ő kimondta a döntő szót, mellyel elkezdődik az új teremtés, a feltámadás, az új élet, a boldog színről színre látás, az igazságban való járás, és a kegyelem minden gyümölcsének megízlelése. Köszönjük a mi Urunk Jézus Krisztusunkat, szabadítóntkat, megváltóntkat, akiben munkálod az új teremtést. Kérünk, tégy bennünket igazán szabaddá, szerető szívűvé, mások gondját meglátóvá, mások terhét hordozóvá, hogy jót tegyünk mindenekkel. Ajándékozz meg Szentlelked erejével, adj bátor szívet és Téged dicsőítő szent életfolytatást. Gyógyítsd a betegeket, vigasztald a gyászolókat, őrizd a nehéz helyzetben levőket, újítsd a megcsappant erejűeket, óvd és őrizd azokat, akiket a Krisztus nevéért üldöznek, és szenvednek hátrátételt. Adj békességet a mi időnkben a földön, hajlítsd a nagyok, az urak, a vezetők, a döntéshozók szívét a Te igazságodra, hogy nekünk, akik itt és most élünk, békés és jó időnk lehessen. És add Urunk, hogy a Te áldott Igéd bőséges gyümölcsöt teremjen életünkben, minden embertársunknak javára, Krisztus boldog és engedelmes követésére és nagy Neved dicsőségére. Ámen

LEJEGYZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU